

ДІЛО

Виходить що-дня рано
крім понеділків.

**РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:**

Львів, Ринок 18, П. пов.

Конт. почт. шлюх 26.726.

Адреса тел. „Діло-Львів“.

Число телефону 261.

Рукописів
редакція не звертає.

ПЕРЕДПЛАТА

в Австро-Угорщині:

місячно	3 60 К.
чвертьрічно	10 —
піврічно	20 —
цїлорічно	40 —

у Львові (без доставки):

місячно	3 — К.
чвертьрічно	9 —
піврічно	18 —
цїлорічно	36 —

в Німеччині:

піврічно	20 — М.
цїлорічно	40 —

38 літню адресу
платить ся 50 с.

Ціна оголошень:

Стрїчка петитова, двошпальтова 40, в надіславні 60, в оголошеннях 80 с. в редакційній часті 1 К. Повіломлена про вітання і заручини 150. Некрологів стрїчка 1 К. Сталоголошення за окремою умовою. Огляд праць і рецензій у Львові 12 с. на провінції 14 с.

Видає: Видавничча Спїлка „Діло“.

Начальний редактор: Д-р Василь Панейко.

Битва над Сочєю.

ЗВІДОМЛЕНЕ Ц. І К. ГЕНЕРАЛЬНОГО ШТАБУ
з 18. серпня.

ВІЙНА НА СХОДІ.

Не сталося нічого особливого.

Від дня 17. липня, себто від дня побїди над Зборовом, союзники забрали в полон 655 офіцерів і 41 300 мужів. Добича вносить 257 гармат, 546 скорострїлів, 191 метавок мін, 50.000 крісів, великі припаси мунїції, 25.000 газових масок, 14 панцирних самоходів, 2 танцирні поїзди, 6 навантажених поїздів залізничних, 26 дьомомотив, 918 вагонів, кілька літаків і значні припаси поживи.

ВІЙНА З ІТАЛІЄЮ.

Вчора в полудне на фронті над Сочєю розпочали ся тяжкі артилерійські бої, котрі нині рано захопили весь фронт між Мрзні верх і морем. Огонь італійських гармат і метавок мін сягає далеко за нашу стрїлецьку лінію. Наші батерії відповідають і стрїляють проти зборищ військ за італійським фронтом. В Каринтії і на тирольській границі не сталося нічого важного.

ЗВІДОМЛЕНЕ ГОЛОВНОЇ НІМЕЦЬКОЇ КВАТИРИ
з 18 серпня.

ЗАХІДНИЙ ТЕРЕН ВІЙНИ.

Група військ баварського наступника престолоа Рупрехта: На фронті битви у Фляндрії змогла боротьба артилерії на побережжю й на північній схід від Іперу знов до найбільшої нагальности. На інших місцях був огонь менший, чим попередніми днями. По обох сторонах залізничної лінії з Бевінг до Штаден виконав неприятель полудниці не надійно сильний частинний наступ, протягом котрого по завзятій боротьбі втрачено Лянгемарк. Занимаємо становище, що перебігає плоским думом поуа села. В Артевії під основою сильного огня артилерії усталились в поготовлю англійські наступаючі війська. Наш несучий знищення огонь не дозволив розвинутись наступови. Вночі відверто слабший напір неприятеля.

Група військ німецького наступника престолоа: На Шієн де Дам ожилале діяльність артилерії коло Черни. В західній Шампанії, особливо в Кайльбергу, на південній захід від Мароківля на північній фронті Вердему огня боротьба знов розпочала ся в полудне зі всюю силою; набравши сили, тривала аж до піаной ночі. Легуни й оборонні гармати стружили 26 неспирательських літаків і 4 бальйони на припоні, які серед полуміни опали. Поручник Достлер вістрїлив 26, заступник офіцера Міллер 22, а поручник Контерман (23 і 14 бальйон на припоні) 29 і 30 противника у воздушній боротьбі

СХІДНИЙ ТЕРЕН ВІЙНИ.

Між Балтійським і Чорним морем велись дрібніші борби на полі перед позиціями, огонь був по більшій часті уміркований. Положене неамінене.

Конець на стор. 2.

Подорож митр. Шептицького.

Берн (Шв.) 18. серпня.

(Тбк.) Пр. кат. архієпископ львівський гр. Шептицький виїзав із Фрібурга до Риму.

Українське шкільництво на Волині.

Серед руїни — матеріальної і моральної — що наслідком світової закружки спала на нашу любу й красну „незабутню Волинь, країну словутню“, одно відрядне ясне явище можемо з великою втїхою й радістю визначити — се наше рідне, українське шкільництво, що мов пишаний оаз серед дикої, непривітної пустинї вабить зір і тішить душу кожного Українця.

Вже в самих початках окупації зроблено заходи зорганїзувати рідну школу в занятих українських областях. Сею справою дуже живо займався „Союз визволеня України“, звертаючи ся і сам і спільно з „Загальною Українською Радою“ до мїрдатних чинників з відповідними представленнями. Але, на жаль, широкій програмі діяльности, зачеркненій сими організаціями, не судило ся справити ся з незалежних від них причин. Зі сторони компетентних властей не знайшли вони не лиш попертя, а навіть зрозумїня для сеї справи, такої важної не лиш для України, але й для самїй Наддунайської імперії. Всі найконецнійші, найоправданійші жадачя Українців стрїчали дивний, неумотиваний озїр, мов би Бог зна яке „ройбіст“. Одиноким вислідом сих заходів було рїшення на займанщини двох партій Українських Сїчових Стрїльців, з яких утворено комісарїати у Володимирі Вол і Ковелі. Присутність на місци живих уколїських сил одначе допнила свого. Заваяки Стрїльцям кінець кінцїв прийшло до заложеня кількя найцїтї шкїл, у котрих здебільшого вчили сам. Стрїльці, а невдовзі й спеціально спрорядженї в Галичині квалфікованї учительки Українки й пара місцевих наших людей. Тодї-ж зорганїзовано у Львові за починком „Союза визволеня України“ спеціально „Бюро культурної помочи для українського населеня окупованих земель“, задачею котрого є опікувати ся шкільною справою — збирати гроші на веденє її, вичукувати учителїв, сарваджувати книжки й прилади і таке инше.

З кінцем минулого шкільного року було на Волині (в Ковельщині й Володимирщині) загалом 26 українських шкїл (24 початкових, двї двоклясові — у Матїївї й Устїлузі й одна 4 клясова у Володимирі Волинським) через котрі перейшло коло 2 тисячі дїтїй. Деякі школи визначали ся як на теперїшні обставини дуже великою фреквенцією, напр. через володимирську школу перейшло 346 дїтїй, через устїлузьку 158, через матїївську 135 і т. д. Дїти вчать ся дуже охочо й учителї ними не нахвалять ся. Не вважаючи на віддалене (хочать і з сусїдних сіл), брак одїня й обуви, негоду, потребу в дома, рвуть ся вони до рїдної школи. Учителських сил було 31, з того 13 Стрїльців, 10 Українок з Галичини, 7 місцевих (5 учительок й 2 учителї) і 1 учитель з австрійської армії. З того лиш три школи, зглядно учительських сил тих шкїл були на удержаню правительствених комісарїатїв (у Ковелі, Любовї й Матїївї). Решта, поза стрїлецькими, була на удержаню „Бюра культурної помочи“, котре підпомагало книжками й приладами і инші школи. Крім шкїл подекуди провадили ся курси неграмотних для дорослих, курси німецької мови, а школярам треба було давати убрание, черевики, а також їсти. (Невдовзі вийде в друку дуже гарне і докладне і, звідомлене найбільшої школи — володимирської ім. Шевченка. Радимо всім набути се цікаве звідомлене).

Громадська ініціатива й організація скрізь і завсїди річ спасенна, тим більше в наших обставинях, де поза нею нікому властиво займати ся потребами й інтересами української людности займанщини. Де нїде може виручити державна організація, але, на жаль, на чолі австро-угорської адмінїстрації нашої займанщини нема Українців, що могли би „via facti“, силою своєї присутности, по-

вести українську роботу. Навлакн, дїсть ся щось цілком противне: всі околїчні команди, а також шкїльні инспекторати обсаженї Поляками, про відношенє котрих до нашої справи — нема що довог розводити ся.

Тому нема чого дивувати ся, що замість православних священників Українців маємо Румунів, що инспектор силусе дїтїй Українців рїмно католицького обряду з української школи забирати до польської, що з укр. школи инспектор усуває мапу України, накладає польські дружбортї й біблії і т. д. Нема чого дивувати ся, що власти не дозволили на відчїненє у Володимирі укр. гімназї, мимо того, що до того є всі умови і протримавши поданє більше як рік, відповіли шкїл ж на знаний галицький слобїб, подаючи як причини відмови: близький фронт, неспокійний час, недостатку квалфікованих сил і гарантії покритя коштів, невїдповідність будинку і т. д. О скільки річевї сі мотїви, зважить кождий, взявши на увагу, що мало ся відкрити лиш 1—2 класи. Ну, та супроти того, що околїчні инспектори й шкїльні референти при командах армії самї Поляки, мотиви може знайти ся й більше й сильнійших!

Ся обставина погіршуєть ся в значній мїрі ще тим, що завдяки російській евакуації Волинь майже цілком осягала ся без нашої інтелїгенції, без людїй впливових і заможних, котрі моглиб піднести авторитетний голос в місцевих справах перед військовою зверхністю. Правда, подекуди полишили ся православні священники, але їх відразу вітранспортовано як підозрїлих „russische Spies“ до відповідних „інтернатів“, хоч уваж той факт, що вони не втекли, а лишили ся, мїг би, задержати ся, добре про них свідчити. Латинських кляндзїв, чев-дно, не наймано, хоч про їх „орїєнтацію“ можна би — неоднє сказати.

Огже довело ся нести цілий тягар удержаня й заосмотреня шкїл самому громадянству й без того обтяженому різними невідкличними потребами. І на сім місци годить ся з подякою ствердити, що наше громадянство охоче відкунуло ся на заклик „Бюра Культурної Помочи“ й дало своїми жертвами змогу доїї склиливо поборювати матерїальні трудноци. В своїм часі „Бюро К. П.“ оголосило в „Дїлі“ докладне звідомленє з своїх приходів і видатків за час від 1. лютого 1916 до 1. сїчня 1917. За сей час видано на потреби волинського шкїльництва понад 32.000. Окочі можуть дістати з Бюра К. П. особну видбитку свого звідомленя та надїсланем потрібної почтової оплати. З кінцем року Бюро подасть до прилюдної відомости звідомленє за сей рік. Одначе в останній часї потреби значно переахшають ті фонди, якими розпоряджає Бюро, а жертви тимчасом впливають в дуже незначній скількості.

При сїй нагодї слід звернути увагу багатьом особам, що вони даремно гнївають ся за непоміщенє відразу їх чесних імен в „Дїлі“ в рубриці жертводавцїв. Газета прїцїнь не може запознати ся тільки сею рубрикою і містить її по скільки, по скільки є місце. Думаємо, що амбіція побачити своє назвище в друку повинна у-тувати на задній план перед цілю, на яку призначена жертва. В своїм часі одначе всі жертви знайдуть ся в згаданій рубриці. Зертсємо також увагу, що оголошуване жертв не бевплатне. Друкарня цілком природно мусить за се брати оплату і Бюро хоч зі значним опустом платить за кождий рядок уміщуваних виказїв.

В касі Бюра тепер, з початком нового шкїльного року є всього 21.500 кор. (зложенї на книжочцї вкладковїй „Дїлї-тра“ ч. 9888), яких абсолютно замало для вдержаня шкїльництва навіть в дотеперїшних мінімальних границях. Супроти такого стану каси про розвиток уже заложених шкїл і заснованє нових нема що й думати, хоч з Волині й домагають ся від Бюра

К. П. саме розширена шкільної сіті з огляду на пробуджену у наших земляків охоту до рідної науки. А тут ще Бюро К. П. стоїть перед сумним фактом авіанення стрілецьких шкіл з огляду на скасування комісарів і відділення — мимомо закодав начальних українських організацій (Укр. Парл. Представництва і Союзу Визв. Укр) не допустити до цього — учитель. Стрільців, удержане котрих нічого не коштувало Бюро. Треба би на місце їх дати цивільні сили, але на їх оплату нема грошей. А крім учительських сил треба ще й підручників, ріжних приладів, книжок до читання як шкільній дітворі, так і старшим. Бо люди, знищені війною, псодбавлені найогонечнішого, не в силі за все се заплатити.

Тож мусимо ми всі знову складати ся на добру, святу справу рідної освіти наших братів. Се наш обовязок, наша повинність перед цілою соборною Україною! Щоб не закинули нам наші брати, що залишили ми Волинь в найтруднішій хвилі, серед руйн і знищення, в тій хвилі, коли наші національні противники всі сил докладають, щоб довести, що Волинь властиво не наша, а їх! Аджеж усі ми читали, що Поляки зложили чималий фонд для провиза свого шкільництва на Волині (500.000 кор.), що інспектори створюють вже для сих шкіл, учителів, що у Володимирі з дозволу властей постала „Masieję Polka“, а як довідаємо ся, уже постарали ся Подєки для волинських шкіл о військових учителів Мазура, котрі мають б. тм по українських селах. Супроти всього того годі нам сидіти за ложками руйн! Я спокійно правдядати ся чужинській роботі на нашій — не своїй землі, по тішаючи себе тим, що однакво се не вдержити ся. Не хочеть ся вірити, щоби наші люди і наші інституції, котрі прецїнь отряфали зібрати показний фонд ім. митр. Шептицького, до справи не менше важної, правда неосвяченої блискучим іменем, не змогли зібрати додай по долини того фонду. Чейже збираємо не для особи, а для віра а діло духового життя прибитого, знищеного й опущеного населеня, здається, так само заслугоє на наше найогонечніше спочуте і як найскоршу поміч! Словнімо ж свою повинність, збираємо гроші на рідну велинсьові школу! Нехай наші інституції і фінансові відгукнуть ся на се так, як відгукують ся на інші народні цілі, нехай наше духовенство во містах і охобливо селах заркають збрки по церквах на сю ціль, нехай всі наші люди принесуть свою лепту відповідно до своєї спроможности — і наше шкільництво на Волині й в наствуючїм шкільнім році успішно сповнить своє велике завдане, будучи свідомість нашо навльну й огрівуючи прибитий, наш нарид світ лом рідної науки!

Жертвуймож на українські школи на Волині!

Адреса Бюро: Львів, ул. Чарнецького 24, куди й треба звертати ся в усяких шкільних справах. Грошеві жертви посилає на вкладкову книжочку „Дністра“ ч. 9838, а всякі інші — одежою для дітей, книжками (бажані особливо популярні книжки для дітей і народу) на імя завідателя Бюро Вол. Дорошенка, ул. Чарнецького ч. 24.

ЗВІДОМЛЕНЕ ГОЛОВНОЇ НІМЕЦЬКОЇ КВАТИРИ

в 18. серпня.

Початок гл. стор. 1.

На фронті архики. Йосифа дня 16. серпня наступ австро-угорських військ на в'день від Грошешті мав повний успіх. Приступом викинено неприятеля з укріплених становищ. Крім кровавих втрат забрано неприятелеви понад 1600 бранців і 18 скорострільів.

Від початку операцій на Сході, т. є від д. 19. липня полонили союзні війська у Східній Галичині, на Буковині і в Молдавії 655 офіцерів і 41.300 жовнірів та здобули 257 гармат, 546 скорострільів, 191 метаків мін і 50.000 в'єсів. З воєнних матеріялів добуто: великі припаси амуніції, 25.000 газових масок, 14 панцирних самоходів, 15 тягарових самоходів, 2 панцирні поїзди, 6 навантажених залізничних поїздів, а крім того 26 локомотивів і 218 залізничних вагонів, кілька літаків, велику скількість вовів і великі припаси поживи.

З особливим признанєм треба піднести, що в часі послідних боїв амуніційні коломни, трени, війська залізничні і автомобільні, мимомо великих трудів, під кожним зглядом сповнили свою так важну для веденя боїв задачу удержаня колунації на фронті і з фронту. Дякуючи мудрим заарядженням, вірному сповнюваню обовязків офіцерами, урядниками й жовнірами, можна було пляново перевести всякі пересуваня військ і на час заосмотрити війська в борбі в кожній порі потрібними депованєвми амуніції, живности й иншого воєнного матеріялу. Доконано того на Заході, мимомо неприятельського огня, що стьав через кілька становищ далеко в область на фронті, на Сході мимомо всяких перешкод які насували відносини терену, погода і великі знищення.

Віднова російської армії?

Петроград 18. серпня.

(Тбк.) Нач. вожа Корнілов в розмові з днєвнярjami висловив надію, що в аряд жєня, які він саме предложив до затвердження прагнєтельству, доведуть до повної віднови армії. Сказав також, що слід числити ся з військовими операціями на велику міру на румунськїм фронті і на інших фронтах, особливо на північїм. Можлива також скомбінована акція сил сухопутних і морських. Зимова кампанія неминуча.

Відозва У. Ц. Р. до населеня Волині і Поділя.

БЕРН, 18. серпня. Українське пресове Бюро доносить з Києва під датою 15. с. м.: Українська Центральна Рада видала до населеня Волині і Поділя відозву, щоби в разі окупації

не опускала місць замешаня. Рада заведе, що пожалуваня гдні вибрики, які трафляли ся в часі останнього відвороту російської армії, не повторять ся, бо захоплено ся всяких середників, щоби унеможливити непотрібне й самовільне нищення та після спрогти удержати порядок.

Вісти про митрополита гр. Шептицького

Перепони в подорожні митроп. Шептицького до Риму?

ЦІРІХ. (Тбк.) „Zuercher Nachrichten“ доносять з Фрайберга, що Італія відмовила митрополитови Шептицькому дозволу переступити італійську границю.

БЕРНО. (Тбк.) „Gazette de Lozanne“ доносить, що митрополит гр. Шептицький не їде до Риму, але до Ейнзідельн.

Місія митрополита Шептицького.

БЕРН (Тбк.) В часі свого побуту в Фрайбергу архиеп. Шептицький уділив розмови співробітникам „Journal de Geneve“. Архиепископ заявив, що позбавкою є лучити його подорож з політичними намірами, бо політика, се не його річ, так само, як не до него належать мирові задечі. Він займаєть ся виключно справою зближеня церкви Заходу з церквою Сходу, яка лежить йому на серці; се задача, яку він собі визначив, не одержавши в тім ділі місї від нікого. Не ограничуєть ся се лиш до питаня церкви Українців і Білорусинів в тих областях Росії, де уніятську церкву гноблять російські владки, але обнимає також ідею з'єднаня всіх християнських церков, а головним приближеня церкви римо католицької і православної. Се послідня, яка переходить під сю пору поважне пересилєне, не відносить ся до уніятської церкви ворожо. Уніятська церква, хоч мала і слаба, яку хочи своїому відрубному становищу, надаєть ся до доконаня діла з'єднаня.

Приняте в честь митроп. Шептицького

Граф Тишкевич видав в Львові в честь митрополита Шептицького приняте, на яке прибуло кількак Українців, Поляків і Литсавів.

Приготованя до соціалстичної конференції в Стокгольмі.

СТОКГОЛЬМ. (Тбк.) Організаційний комітет робить ревіні приготованя до конференції. Подана своїмго часу вістка, що конференцію отворить Чхєдєє, в сути річи потверджуєть ся. Брантінг і Троельстра будуть кермувати нарадами. На конференції буде 150 уязників, наколи будуть усунені вашпортові перепони. Наряди вєсти муть ся в мові німецькій, французькій, англійській та російській. Комітет надієть ся, що англійські і французькі соціалісти возьмуть участь в конференції.

Д. ОРЛЕНКО. НЕСПОДІВАНІЙ ШЛЮБ.

— Бачиш, любко, про сні є дещо в святих книгах тільки не в тих а в інших. Бувають сні від Бста і від нечистого. Оце, що то бі снідосе про гаміже, те може, й від Бога, бо ти й дійсно в той день несподівано повінчалася, а про куву — то від нечистого і ти за будь про сю нісенітницю. А що Максим давав тобі гроші на подвизня, те значить, що його грішна душа молилось просить. Так тиж віднесла до церкви кухлик меду, то будуть його поминати цілий піст, от йому й на тім світі полєкша. А ти облиш про його й думати.

— А вже думаю не про його, а про тебе, що який ти в мене вчений та розумний. От як би й мені навчитись письма! Як ти гадаєш, змогла б я стати письменною?

— А чомуж ні? Хочеш, я буду тебе вчити?

— А не виждеж у нас така наука, як у тій пісні:

Учив мене письма дяк,
Та й не вивчив ніяк:
Каже мені: Буки-яз,
А я йому: „Шлуй раз!“
Каже мені: „Єрєри,
А я йому: „Пригорни“.

— Як будеш пустувати, то я навколїшки тебе поставо на гречку, а то й „субіткового“ дам.

— Так би я тобі й корилась! Ні, серце, не про те я вже думаю, а про инше: де ми подінемося, як дївир Василь хату одбере? Зу-

стрів мене вчора на базари тай каже: „Тепер ти, Ганко, маєш чоловіка, то йди до його жити, а братове двориче — мєє, я й позивати: за його буду“. Ну, де ми подінемося голубе?

— Ой маємо про що журитись! — засміяв ся Андрій. — Наймемо у когось хатину, пєки зберемося на свою власну; будемо обоє заробляти, то й не будемо нужди знати. Аби ти мене вірно любила, а про рєшту мені байдуже! Але слухай на кого то собака бреше?

Ганка сховилась до вікна, та й каже:

— Се їде до нас крамар Демян Запорожець, що рибою прасолєє. По який же се потріб?

Рипнули сімєві дєрє і в хату ввійшов огрядний чоловік в мішанськїм убраню, підпєрезаний червоним лєасом.

Він повагом зняв шапку, поставив у куток між коцєрами товстий цїпок та тоді вклонив ся й промовив:

— Здорова була Ганко Павлина й ти пане дяче. Поздоровляю вас з святим постом. Та вас так треба ще й чесним шлюбом поздоровити. Ну, шаста вам Боже на все добре.

— Спасибі, — відповіли господарі. — Сїдайте будь ласка, милім гостем будете.

— Навряд, чи буду я вам милім гостем промовив Демян, — а тільки вибачайте, я в тому не винен; кажуть, як на осла, що навантажать, те він і вєє. Ось яке діло; кланяєть ся тобі, Ганко, твій чоловік, чи як тепер він тобі приходить ся, Максим і передає через мене гостинєць.

— Який Максим? — з жахом крикнула Ганка

— Хйба він живий? Аджеж казали...

— Живіснький, (як) от так, як ми в тобою. Та от я тобі краще поряду розповім. На

вєсїдній буди ми з нашим же полтавськїм крамарем Кирилом Мощенком в Сїчї по нашому промислу, їздили вьдєної риби купувати то-шо, а під той час коли приїзав Максим з Палушного зїмозника, де він давно уже оселив ся. Він телєр справжний сїчовик, бо приписав ся до Урманського курєня. Почуваши, що приїхали полтавськї крамарі, він у пушалню неділю прийшов до нас з хлїбом та й питаєть ся: „А як вам проживає моя жінка Ганка?“ А я жаруючи й кажу: „Що ж, пішла чутка, дїбонь ти вмер, так Ганка замуж лагодить ся“. Він на се нічого не сказав і почав розпитувати про свого брата Василя та про інших родичів. Недовго й посидів, свитав, коли ми думали вертатись до дому і поїзав до свого зїмозника. А в вїсторок на масницї вдруге до нас навідав ся, поклав на стіл гроші та й каже мені: „Поклонись від мене мой жінці Ганці Павлиній і на знак того передай їй отсі гроші дві копійки на колагі; а ще поспитай, чи відбрала вона сукно на портище, що я перєслав їй через людий? Як що відбрала то нехай мене сповістить і пришеде мені сорочку й рушник“. Отсе й тільки мєє повісти. Ось і ті гроші, що Максим передав тобі. А по сїй мові будьте здорові. Прощайте!

Демян витяг з кишені дві копійки, поклав їх на стіл і не хабуючись вьзяв цїпок, надів шапку і вийшов з хати.

А в хаті лишились господарі, німі й не рухомі, бльше подібні до кам'яних статуї, ніж до живих людий.

Стали дивити до Служби, та Андрій навряд чи й тємив, що то давонди в його церкві

Всі шкільні книжки до народних і середніх шкіл

— має на —
— складі —

Книгарня

— Наук. Тов. ім. Шевченка —
у Львові Ринок ч. 10

Льв. 3

Послідні вiсти про вiйну.

БЕРЛІН. Бюро Вольфа дня 18 серпня ве чiр: Боротьба артилерiї у Фляндрiї в Артоа, над Емою і коло Вердену.

На Сході нічого нового.

ВІДЕНЬ. (Тбк.) З воєнної пресової квати ри доносять: Пiдденно захiдний фронт: Від вчєра по пол. в ході борби артилерiї над Сочею. Змагала ся вона сильно над вєчiр.

Італiїї острiлювали головню область мостогого причiлка Тольмен вкiлючно до Монте Санто. Також в ночі їх артилерiї не спочивала. Нині сильний огонь неприятельської артилерiї (звертаєть ся вже на 60 км. фронту від Мралі Врх до моря) і метавок мiн. Є се повільний, плямовий огонь авишєня, який звертаєть ся головню на найпереднiйшiї лiнii проти мимих областiй вiйскових зборищ, становищ батерiї і мiсьч коменд. Італiїї пробували кiлькама наворотами також наступу гiзами.

Схiдний фронт. На румунськiм фронті союзники легко вiдперли слабi частини на ступи мiж долиною Сушити і Тротуш. Неприятельська артилерiя пiдвизвала ся зi змiнною силою. Слабiй нiчний наступ в долині Ойтов вiдперто вiдсiм. Нiмєнська батерiя цiльним вистрiлом повдєржала поїзд на пiнiч від Галача в Карпатах беззастанно паде дощ.

Цiсарський приказ

ВІДЕНЬ (Тбк.) Цiсар видав ось такий письменний приказ: Богато з моїх хоробрих жовнiрiв опустили бiлий фронт, понiсьо рани, заки мали ще нагоду заслужити собі на вiдзачєне за хоробру поставу. В подiбнi положєню є також і тi, що з причин воєнних срудiв захоували, понєсли на своїм здєровлю тєспалi шкоди, а тепєр мусять оставати далеко від боротьби. Моїм бажанєм є, щоби тi хоробрi одержали волишню вiдзачу. Поручаю шефови генерального штабу, Моїм вiйсковим мiнiстрам і командантам маринарки, щоби вони поробили пропозицiї що до перевєдєня Моєї волі

Замкненє французької границі.

БЕРН. (Тбк.) Пiсля дневникiв замкненє французької границі трєває далiше. Перелускаєть ся тiльки дипломатичних курiєрiв. Рiвночасно замкненє також границю французько швайцарську. Те вказує на перепроваджуванє вiйскових заряджєнь.

Ч. 194	Пам'ятайте про жертви		у Львові.
	10.500	на фонд укр. журн. напiстiв ім. Яросл. Вєсєловського	
4.000	на цимлянцi - бл. п. Яросл. Вєсєловському	"Зем. Гiп. Банк"	

НОВИНКИ.

Львів, 18 серпня 1917.

— Чи буде у Львові яка бурса? Нам пишуть: Убогi родичi, якi при допомозi львiвських бурс мали давнiйше змогу посидати дiти свої до середнiх шкiл, мають великий жаль до дотичних кругiв, що від двох лiт не подбав нiхто о отворенє у Львові бодай одноi бурси. Директор перемиської гiмназiї, якому залежить на фреквенцiї і здєровлю молодiжкi, потрафив отворити аж три роди бурс, від найдешєвшої до найдорожшої, крiм сєго отворив дешєву кухню для ученикiв, так що навiть крайнiй бiдак має змогу пiслати свою здiбну дитину до школи; тимчасом у Львові нема кому заняти ся тими справами, мимо того, що є там близько 50 профєсорiв середнiх шкiл! Не може заслоноватись тижкими вiдносинами, апрорiзiйними труднiстями, то що, бо такі самi труднiсти мали польськi бурси, а такі були чиниї, впрочiм і у нас істнували дескi істи тутi, свiрiтськi захисти, вiзвонки, навiть вакiшнiї осєдлi, якi побороли всi труднiсти і дали удержєне своїм вiхованкам. Але се коштує доволi клопоту, працi і личного пожєрствоваия кiлькама одианиць, — а чєйже мiж кiлькама дескiтани „аводових педагогiв“, яким добро молодiжкi повинно би лежати на серци, найде ся кiлькаох, що здобудуть ся на таку жертву. Може би президiя „Учительської Громади“ зволела ввiднiти на дотичнi чиниїки і промовида ім

до амбiцiї, нехайби зробили щось бодай для своєї молодiжкi. Час короткий, серпень кiнчить ся.

— **Вiдносини в „нашiм“ шкiльництвi.** Нам пишуть: В однiм пiдлєвiвськiм повiтi є громада М. У нiї мурована, одноповерхова, прєгарна школа з українською викладовою могою. До рiчi сказавши, ся школа повинна бути 4-кiлясова, бож стацiя в мiсьци, до пов. мiста п'ять минут iзди, а до стодицi краю три милi. Та лишiм се на боцi. В сєлi є управитель шкiли з роду Русин, але в'ого українського роду вiн стадаєть ся і вiдхрєшуть ся як чорт від св'яченої води, на Українцi як найбільшiй ворог уiдає, з сєдьянами поводить ся брутально, немилосєрно та тероризує і то лишi тому, бо нинi в громадi всю власть в руках цулко тримас і нею з нiм не подiлить ся. В громадi вiн є: пiдлiтаном, писарєм, асєсором, лишi не учителем. Школу здар на другу силу, панночку Польку без найменшої енергiї, так що та школа через цiлий рiк Божий свiтить пустою. Божi самi сєлськи кажуть, по що нам дiтий до такої школи вiсылати. І так там, у тiї школi дитина нiчого не навчить ся, бо п. профєсор волить перєсидати кiлька годин в коршкi, як у школi. Се факт! В другiм сєлi також не инакше. Є даї учительки, обi Польки. Вони вiдсiм без церемонiї говорять, що учити їм таки не хочєть ся. По що? І так „wojpa!“ Зрештою сам п. инспектор говорить, що „obywatelskie sprawy“ (розумiє: громадськi писєрва то що) першi, а школа?... По що українському сєлянинови і українськi дитини школа? На що книжка і про вiта?... Коли найкрасше буде, як жителє, господар української землi, буде темним „руським iваном“ до суду-вiку. Перєйдєть ся по українських повiтях у схiднiї Галичинi, а таких квiток на нашiї шкiльнiї, безаросвiтнiї нинi знайдєте без лiку. Питанєм: Чи по ишнiх провiнцiях Австрiї, а хочби і в зах. Галичинi панує таке царство тьми, чи ми однi і що до сєго становища і становити мєм далiше в цiлий австрiйськiй державi вiтмок?..

— **Інтєлiгентна хрунiда.** Нам пишуть з мiста. Перед вiйною повзлякiсь бувало пiд сiм соромним заголовком вiсткi, що сєй збо той интєлiгентний громадянин не шанує своєї рiдної мови і на лад укрiв послугуєть чужою в прилюдних виступах. На щастє такі случай бували чим раз рiдшi, а вже тепєр, де нарiд наш перєйшов в часi вiйни таку гiрку школу житя, де навiть найздiлiшнiм зачали отворитись очи, здавало ся, що нiхто з интєлiгенцiї не допустить ся такого грубого промаху, щоби на своєї рiднiй землi стизав ся своєї рiдної мови. На жаль, того рода випадки ще такi лучають ся і то мiж св'ященниками, якi повиннi бути взором для других. До занотованя маємо покищо два випадки в Старо Самбiрщинi, де кз. Piotr Knapowski, gr. kat. proboszcy w Tysowicy i ks. Leon Szumski, administrator w Strzykach, стадають ся своєї рiдної мови і в перєписцi з будiвельною експозитурою в Ст. Самборi послугують ся чужою. Чому, не знати. Експозитура приймає без найменшої труднiсти українськє письма, виставляє українськi квiти, послугуєть ся з українськими сторонами українською мовою, на табличкi є помiщена також українськє напись, а в торжєствєннi днi повiває на нiї також українськє хоругов. Причина отже лежить в самiх згаданих księzach. Можна догадувати ся, що кз. Piotr Knapowski, декорований недавно золотим хрєстом, хоче тим способом мати марку „co zdanego“ при стараню ся о парохiю шiвського наданя. Але щоби молоденький, що-йно початкующий св'ященник, як ось кз. Leon Szumski, не мав нiцiальної амбiцiї і вже пускав ся на лизунство, се дуже замiтне, такий чодовик готов зайти дуже далеко. Найсумнiйше однак те, що вiн навiть не узасє свого промаху, є вдоволенний з себе і каже, що добре на т.м. вийшов, бо зє се вiбудували йому стодолу! Отже за стодолу проминає рiдну мову, а як би так були добузували ся який хл'євць, то певно був би готов вирєчи ся і рiдної мамi! Гарна етика. Але ми сєго терпiти не будемо; коли домагаємо ся характерности від мiщанина і сєляннина, то маємо право вимагати в першiй мiрi від провiдника народа длятого кожде таке лизунство будеє безпашадно пiтнувати, нехай кiї знають, з ким маємо до дiла. Про других, що та кож не шанують своєї мови в перєписцi з властями, напишемo другим разом.

— **В справi бiблiотеки для мелєдiки.** До порушеної п. д ром Чайковським справи хочу докинути кiлька уваг про рiч, котра в житю нашiй молодiжкi вiдограла визначну ролю. На два роки перед вiйною розпочалась поширювати у нас вельми хосєнна органiзацiя „пласт“. Головно в польськiх гiмназiях мала вона чималє значiнє

для нашiй молодiжкi; крiм того дала вона лєшо знаня для свiтлої бурi потрібного. Органiзацiя росла скоро серед мужєської і жiночої молодiжкi, чого доказєм були з'їзди пластових вiдопученикiв в Львові в днєх 1. і 2. лютого 1913 і з'їзди у Львові. В стрiшних часах тепєрiшної завiрухи органiзацiя не зникла, хоча і не розвиваєть ся вже як слiд. Тут і там істнують пластовi гуртки. Але так для душового житя пластуиїв, як і для самого розвоєво органiзацiї потрібнi кончє вiдповiднi кружки, а головню часопись. Темi є вельми рiзностороннi. Коли омiнємо вже розвiдки про суть самої органiзацiї, то для пластуиїв потрібнi також короткi житєпись наших великих людиїв, по котрих именованьства, та на всi ишнi теми, як пр. суспiльнi. Матєриалу отже досить, а поки що зроблєно в тiм напрямi дуже мало. Вийшла брошурка д.ря Тисовського „Пласт“, котра є лиш докладнiм поясненєм статута органiзацiї і П. Франка: „Забави і гри“; крiм того час від часу находим ми коротенькi статi в нашiй прєсi. А сєє те ще перед вiйною. Була також прєби видаваня неперiодичної часописи, але не доведєно до цiли. Пластовi гуртки по фєрiях поширяють ся певно далiше. Видаванє часописи стає справою певучою тим бiльшє, щоби надати органiзацiї належний напрям. Бо в противнiм разi, хто зна, чи вона не влхнєть ся і зiйде на бездорожє. Постанова декотрих пластових органiзацiї зобов'язують кождего члена передплачувати свою часопись. Се можна би також у нас примiтити. Очевидно, цiна мусить бути дуже мала, а вiдвiднiство поперти повиннi дорогого прєсового фонду учительськiх кругi і тi, що пластовим рухом интєресують ся. А часопись, хочби виходила лиш раз на мiсяць, вивонила би велику програму для нашiй молодiжкi. Крiм того з огляду на таку рiзностороннiсть тем могла би по давати душовий корм і для не пластуиїв, а вiдавцi мали би працю дуже вадячу. Над сєю справою треба кончє застановити ся, бо вона є дуже важна і о скiльки можности вже з початком нового шкiльного року видавнiцтво почати. — М. Явєцький.

— **З'їзд польськiх соколiв в Берлiнi.** На площi перегоновiй вiдбув ся в Берлiнi минулого тижня 17. з'їзд V. с'юза польськiх соколiв на Нiмєччину. Польськi часописи доносять, що з'їзд вiдбув ся серед великого ентузиязму, який виявив ся особливо вiдчас в'їзду ксiєнерiв, одiтих в сєлянськi стрiї рiзних околиць Польщи.

— **Пробнi стрiляня пiд Львовом.** Команда мiста оголошує: В понєдiлок 20. с. м. буде мiж 12 і 1 год. в полуднє пробнє стрiляня. Повiдомляєть ся люднiсть, що стрiли будуть iти з горба Вiсьньовського до лiса в Брюховичах.

— **Особистi вiсти.** Капiтан авiатор Йосиф Бурчачинськiй именований вiйсковим прокуратором у Львові.

— **При тов. Українськє Рианиця в Самбарi** отворено днє 15. серпня 1917 р. паперовий вiддiл, богато заосмотрений у асi шкiльнi та канцєлярiї прибори. Цiни можливо найнижшi. Належить надiти ся, що Вп. учительство, уряди парохiяльнi та адвокатськi канцєлярiї схочуть зi своїми заорєбованьками звертати ся виключно до своєї iнституцiї і перевєдуть на дiлi кляч: свiй до своєго! — Дирекцiя. 109 3—3

Нові книжки і виданя.

В. Левинський: „Царская Россия и украинский вопрос“. Женєва, 1917, ст. VII + 104 + (4), цiна 1 фр. 50 сант.

Брєшура В. Левинського має информациий характер і написана з цiлю, як се зазначає сам автор у передмовi, „прийти на помiч бажаню богатiх росiйських сєциалiстiв, кстрi частуєсто всi недостачi (?) і вiдно знах великкороуського громадянства до українства поясняти“ виключно незнайомiстю його з українським питанєм“. Очевидно що се лиш викрут панiв Росiї, котрi досi нiчого не хотiли знати про нас, бо маловажлили на: як „quantité negligible“. І з сього погляду всi стараня В. Левинського про свiтити темних росiйських товаришiв, розумiєть ся, не осягнули би цiли. Кiлька то вже було написано Українцями брошур про українськiй рух, виходить навiть спецiальна часопись „Украинская Жизнь“; одначє все надарємно — мимо всього пансєвє Росiї, від есдекiв почавши, а скiнчивши на лiбералах, закритави ся незнайомiстю. Дiєть ся тут так само, як з нашими сробами просвiтити австрiйськiх полiтикiв. Мимо

Українсько-німецький САМУЧОК укладу проф. Онуфрія Солтиса (4-те побільшене видан.). Книгарська ціна у Львові і на провінції **К 2.—**, з поштовою пересилкою на поштові листи **К 2.20**, на звичайні поручення **К 2.50**. [5 шт. К 10.—, 10 шт. К 18.— вже оплачено.]
 Висилка лише за попереднім надісланим готівкою, за посплатою о 70 с. дорозше. — Висилаю також Церк. Співаник в нотами на 4 голоси на К 1.—. Перли, шутки та вигадки, ціна К 1.20. — Замовлення і гроші належить надіслати на адресу: А. Онлиш, Львів, Кадоцька 4 86 4 29

цілої повені мемуарів, брошур, книжок і га зет всякі „міродатні чинники“ в д урядовця мі ністерства до „амого“ товариша Адлера чомусь завсіди неповідомовані, або повідформовані відком на відворіт,

Але не зва жаючи на се, мусимо писати й ширити літера туру про свою справу, хоч-би нераз головним сложивачем її було так само наше громадянство; все ж може хтось просієтигнн ся, або бо дай не закине, що не може звідки повідформувати ся, Тепер, коли український рух так мо гучо пішов вперед на російській Україні, що з ним мимоволі мусять числитн ся всі Рос іяни, брошура В. Лезинського готова словити покладанн на неї автором надії і в добрий час, бо брошура не зла і її можна сміло поручити задля сього.

Складаєть ся вона з шести розділів: 1) Історична боротьба Росії й Польщі за пановане над Україною; 2) Українська народність в рам цях російської державности; 3) „Довершене діла“ великого князя Івана Калити; 4) Велико-руске громадянство й українська справа; 5) Вплив російської державности на українську національну думку і 6) Закінчене, в котрім автор розправляєть ся з всіми дотеперішними о-рієнтаціями Українців.

З огляду на свіжість матеріялу брошура В. Лезинського може бути добрим доповненем до своїх попередниць. Деякі розділи, спеціяль но 4-ий і 5-ий не без користі прочитає й кожний український читач. Дуже цікаві ті сторінки, де автор цитує погляди Леніна на українську справу, котрий дуже енергійно виступає проти душителей України, або енергійні слова Винниченка з приводу словутньої балаканки російськнх радикалів рїжної масти про „непотрібність“ національного питання (ст. 55—59). На жаль, через брак місця годі їх нам туг навести.

Написана брошура горячо, але безпретен сіонально й зі знанн річи. Зауважили ми тіль ки дві помилки: В Лезинський помшав старого критика і публіциста 70 рр. А. Мілюкова, в котрим помішував Драгоманів, з теперішнім провідником кадетів істориком П. Мілюковим (пор. ст. 49); невірне також твердження, немов би то статя Драгоманова „Пропаший час“ написана перед смертю (ст. 86) — адже Драгоманів хотів її умістити в „Громаді“ і вже був видрукував, але не пустив в світ.

Вол. Дорощенко

НА ВОЛІНСЬКІ ШКОЛИ.

Пяткова система.

Григорій Дзюбанський 40 К; Євгенію Філіпогичеву в Бориславі, Євгенію і Касю Гаврилівну в Волянці, Максиміліяна Шевчука в Тернополі, Петра Богатюка — к. стражника скарбового в Сержі водній, — Софрон Дюбранський конципіст дирекції почт 20 К; кличе всіх товаришів, що зачали іспит зрілости 1907 р. в українській гімназії в Коломиї. — Гробельський Овип поручник 20 К; над поручника Шашкевича 58 п. Люблин, надпоручника Глуховського 58 п. Люблин, поручника Зипсеа Дольха 58 п. поручника Липчука Дмитра Закопане, Лукаша Матія 37 Н. I. D. Komdo

О П О В І С Т К И.

Неділя, 19. серпня 1917.

Нині: греко-кат.: 11 Н. п. С Пр. Г. — римо кат.: 12 Н. по 3.
 Заатра: греко-кат.: Д-мета. — римо кат.: Сте-фанш к.
 Подавтра: греко кат.: Ємліяна сп. — римо-кат.: Йолія Фр.

Михайло Терлецький і Мадійка Львівна складають місто повідомлень про своє вінчане, яке відбуло ся 16. серпня у Львові, 250 кор. на „Волинські школи“.

До наших Сюзних Спілок, Взявємо всі зюзні спілки колезно подбати про те, що би готівка у людей без проценту не марнувала ся; треба стагати до себе вкладки, виплачува ти вкладки в рамках мораторі (по 100 К на одну книжечку на один місяць) зглядно після спроможности, стагати узілені повичи покри ваючи в першій м'рі відсотки, які тепер пере давнюють ся в часі п'ять і пів року. Стопу про центову від вкладок треба зараз обнизити низ ше чотири процент а зайву готівку відсилати до своєї сількової централі, до Красного Сою зу кредитового у Львові (оноч ч. 10). — За Краевий Союз ревізійний Омелян Сасвич. 75-В. 5-20

Під Крилами Церков

Все літературна листівка, яка запетіла до нас із закордонної України.

Оповідане дуже інтересне і веселе.

НАПИСАВ ЗАКОРДОННИЙ УКРАЇНЕЦЬ Ю. СТРИЖАВСЬКИЙ.

Ціна 1 50, з пересилкою 1 60.

Замовляти: „Дешеве Видавництво“ Львів, Блякарська 18. II. пов. (Ганок).

Подяка. Українська Культурна Рада у Відні вислала даром для українських шкільних курсів в ц. к. таборі виселенців в Гімні Д. Ав. на нагороду пильности около 200 примірників книжок властного накладу і Союзу виводення, причім кількадесяті мап оглядових українських земель і 3500 штук шкільних повідомлень для управи школи. За се підписаний складає отсич публично подяку. За управу українських шкільних курсів в ц. к. таборі виселенців Гімнд Д. А. 12. серпня 1915. — Гарматій Лука, управитель курсів.

Віски в приватній українській гімназії в Яворові дня 1. і 2. вересня; вступний іспит до 1-ої кл. 1. вересня о 9-ій рано; вступні іспити до II—VIII кл. від 5—10. вересня, Рік шкільний зачинаєть ся 3. вересня.

Для учнів гімназії буде отворена бурса і дешега кухня. Зголошеня до бурси належить вносити до кілца серпня на руки дирекції.

ГЛЯДАЮТЬ СВОЇХ.

Андрій Осадцо, син Федя в Хомяківці і Анарія Годрига, його вать, оба в проміа чортківського, по дають своїма і видковик до кілца, що тепер они перебувають в таборі виселенців в Гімні Іх адреса е: К. k. Barackenlager, Gmünd (N. Oe.) Bar. 117. 114 2-2

Денис Олітани, распісідат сторожа скарб. в Шваля зець, пов. Гусиня тепер Вольборж Кор. Польське, пошукує своїх жінку й дітей Ольгою і Славою. Хтоб знав про їх місце побуту, зголови ласкаво донести на повншю адресу. 117 1 3

ОГОЛОШЕННЯ.

НАЙДЕШЕВШЕ ЖЕРЕЛО

тоалетових мид, перфум, загрничних вод до уст і волося, крему до зубів і шкіри, як також рїж-нородних средств тоалетових.

Й ХОМИШ & О. ПУТТЕР

Львів, Сикотуська 2. 110 2-5

ПОЧЕНЕ НІГ

усуває пезно спеціальній пудер „Съве“, пакет на 1-20 К. На провінцію висилаю тільки за попередним надісланим належнотости і 40 с. на порто. — Одинокє вастушество S. FEDER, — Львів, Сикотуська ч. 7. 70 10-30

Глядаю Інструктора на цілий рік до науки трох дітей в III і IV кл. — Зголошеня в поданн услій слати на адресу: о. А. Адричич, Деревч, п. Турачк коло Жокви. 118 1-1

Юліян Домбровський у Львові - Академічна 2. від жи гах літ широковісний одновісн в Галичині „Ма-галин годивкарсько-юліарський“ получений з двома робітнями. Куує: брилянта, перли, золото, срібло і инче, різноє зінне старі дорожцївості на пові. 120 1-5

Інструктора на село до свячен. дому до 2 учеників гімназ. (кл. III і V.) — глядаю сейчас. Услія листовно. Зголошеня до Адм. „Діла“ під Інструктор 2 „Б“. 5-7

Панвочки на станцію прїкше Варвара Олейніц — Львів, Пекарська 51. 96 2-2

Ученики знайдуть приміщенє в хаті уряд-ника укр. інституції в середмістю Родительська опіка і догляд. — Часть заплаги за станцію в натураліях. — Зголошеня до Адміністрації „Діла“ під В. Н. 11-7

Пошукую учителя для трьох дітей (I II і кл. гімн.) на цілий рік. Услія після умови. о. Іван Худак в Жабчи, п. Острів коло Сокала. 111 2-3

Прийметь ся сейчасо:

1. інелігентну панночку до веденя паперозого склепу;
2. здібного ривьбара.

Зголошеня під адресою:

УКРАЇНСЬКА РИЗНИЦЯ

109Б 2-2

в Самборі.

Куплю дивани, перські, також ушко-жені, джені. Прошу напи-сати і означити час, зголошу ся точно. С. Вольска, Ягайлонська 4. 102 2-2

КАВАЛЕР на оядовім становищи, літ 31, здоровий, від віска вильнений, не інкал д. оженить ся з дитиною або вдовою. Писар і фото-графія прїкадате. Анонши до коша. Зголошеня до 1. вересня с. р. до Адміністрації „Діла“ під „Латвійка“. 122 1-3

Вправного інструктора

до прива исти VII-ої кл. Гімназійальної глядає Уряд парохіальний в Підлубах, пп. Прилбичі. 121 1-4

Семинаристка шукає ленції на селі до шкіл народних на цілий рік. — Ла-скаві письма слати на адресу „Семинариста“ поште гезтаніє Рогатин. 123 1-1

Замовляйте і купуйте худобу на годівлю!

Краевий Союз для збуту худоби

у Львові, вул. Зіморонича ч. 20.

переводить закупно годівляної і ужиткової худоби. 113 3-3

Просить ся Хв. Спілки для збуту худоби і кружки Сільського Господаря, аби в своїм окрузі не га йно повідомити о сім місце-ве населенє, прийняли зголошенє та всі за-мовленя з докладним залоданєм рефлекс-тантів, місцевости і рода худоби як най-скорше переслали Краєвому Союзови.

РУСЬКА ШАДНИЦЯ

в ПЕРЕМИШЛІ,

вулиця Косцюшки ч. 3.

Приймає і видаєть шадничі вкладки щ ден-но в годнях урядових. Вкладки опрощеновує на 4%, починаючи вже від сабжочого дня по дни злож-женя аж до послідного дня перед днем видобраня.

ВКЛАДКИ в „Руській Шадниці“ можна скла-дати особисто в каті тозарства, поштовою пере-кладами, грошима листями, чегами поштової Ша-дниці, які Дирекція Шадниці на жадня безлатно доставляє, і в філіях банку австро-угорського на рахунок „Руської Шадниці“.

Удїляє пошачок: а) гіпотечних платних ві-прічима амортизаційним ратами на против літ 10—45 після вибору позаччочого; б) на льомбард ефектів, з на ессент векселі. Справа пошачок по-лагоджувь можливо скоро.

Посередничать у виддуваню пошачок в Гал. Воєнім Заведеню кредитовім в Кракові.

Взяних інформаций і друціх удїлів ванделарі-„Руської Шадниці“ вул. Косцюшки Народний Дім, і пов щоденно безкорисно в годнях урядових від 9—1 год. кромі неділі і узягїських свят.

Після §. 14 устава „Руської Шадниці“, за-твердженого черед к. міністерства внутрішніх справ вкіден в тозарстві „Руської Шадниці“ в Пе-ремишля надатьо ся до льокації публікацій, фон-даційних і т. п. капіталів, які отже „Руська Ша-дниця“ публікує обовязку. III. 64-7